

бранъ. Той щѣше да се съгласи, въ края на краищата, да получава отъ деспота данѣкъ и да го остави свободенъ въ областта му, безъ да се заема съ трудната обсада на укрепената Ахридосъ. Разбира се, тази спогодба нѣмаше да попрѣчи на деспота, все пакъ да си крои своитѣ тайни планове и вѣжделения. А ако Борилъ не искаше миръ и споразумение — нека заповѣдаше. Славъ щѣше да му покаже колко е мѣчно да се напада непристъпната Цѣпина, докато задъ гърба му все пакъ стои единъ многоликъ, по-таенъ врагъ: сръбския жупанъ, венгерския кралъ, солунскитѣ барони, епирския деспотъ, Константиновградъ, Стрѣзомиръ, Иоанъ-Асѣнъ ...

Повѣ хладниятъ вечерникъ, зашумѣха вѣковнитѣ околни гори. Когато конницитѣ изтрополѣха по подвижния мѣстъ на главния входъ, небето бѣ цѣло побѣлѣло. Само далечъ задъ синитѣ планини на западъ, димѣше пембаниятъ пушекъ на заника.

Като отговори съ нѣколко думи на майска си, Славъ отиде въ кѣщи, съблѣче тежкитѣ си премѣни, остана по лека туника, разхлади се отъ праха и потѣта въ басейна, съграденъ на нѣколко крачки отъ водоемната, хапна на крака, следъ това се изкачи на високата наблюдателна кула, която се издигаше по сръдата на укрепеното мѣсто.

Вѣтърътъ разхлади топлото му чело, проясни замѣгления му взоръ. Той дълго стоя самъ и замисленъ на върха на кулата, загледанъ въ чуднитѣ гледки, които се разстилаха предъ него. Околоврѣстнитѣ планински върхове тъмнѣха въ гѣста зелена багра, по-далечнитѣ се изрѣзваха яркосини сръдъ бледостта на небето, докато най-отдалеченитѣ чезнѣха по небосколна, окжпани въ свѣтла небесна мъгла.

А сръдъ това море отъ върхове, хълмове и долини, далече на изтокъ се простираше равнината: едничкото мѣсто, отъ което можеше да бѣде нападната крепостта. И око̀то на деспота не се откъсваше отъ това опасно, злокобно равнище.

Той погледна надолу къмъ стената, която се спущаше отъ кулата до защитния обрѣчъ и бѣ построена